

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 1767/2024
04.02.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Мирољуба Томића, председника већа, Татјане Вуковић, Светлане Томић Јокић, Милене Рашић и Бојане Пауновић, чланова већа, са саветником Јеленом Паравиња, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног Зорана Дракуловића, због кривичног дела убиство из члана 113. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости бранилаца окривљеног Зорана Дракуловића - адвоката Душана Гашића и адвоката Миодрага Гашића, поднетом против правноснажних пресуда Вишег суда у Јагодини К.бр. 18/24 од 31.07.2024. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж1-632/24 од 17.10.2024. године, у седници већа одржаној дана 04.02.2025. године, једногласно, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ захтев за заштиту законитости бранилаца окривљеног Зорана Дракуловића - адвоката Душана Гашића и адвоката Миодрага Гашића, поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Јагодини К.бр. 18/24 од 31.07.2024. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж1-632/24 од 17.10.2024. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Јагодини К.бр. 18/24 од 31.07.2024. године окривљени Зоран Дракуловић оглашен је кривим због извршења кривичног дела убиство у прекорачењу нужне одбране из члана 113. КЗ у вези члана 19. став 3. КЗ, за које је осуђен на казну затвора у трајању од 4 године, коју ће издржати по правноснажности пресуде, када буде лишен слободе. Сходно члану 63. КЗ у изречену казну затвора окривљеном се урачунава време проведено у притвору почев од 10.01.2023. године, када је лишен слободе па надаље, до упућивања окривљеног у Завод за извршење кривичних санкција, а најдуже док не истекне време трајања казне изречене првостепеном пресудом.

Истом пресудом окривљени је обавезан да плати Вишем суду у Јагодини износ од 20.000,00 динара на име паушала, Вишем јавном тужилаштву у Јагодини износ од 250.365,00 динара на име трошкова кривичног поступка и Вишем суду у Јагодини на име трошкова кривичног поступка износ од 94.864,00 динара, у року од 15 дана по правноснажности пресуде под претњом принудног извршења.

Наведеном пресудом на основу члана 258. ЗКП оштећене су упућене на парницу ради остваривања имовинскоправног захтева.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Кж1-632/24 од 17.10.2024. године, делимичним усвајањем жалбе бранилаца окривљеног Зорана Дракуловића - адвоката Душана Гашића и адвоката Миодрага Гашића, преиначена је пресуда Вишег суда у Јагодини К.бр. 18/24 од 31.07.2024. године само у делу одлуке о казни, тако што је Апелациони суд у Крагујевцу окривљеног Зорана Дракуловића за кривично дело убиство у прекорачењу нужне одбране из члана 113. КЗ у вези члана 19. став 3. КЗ за које је оглашен кривим првостепеном пресудом, осудио на казну затвора у трајању од 3 године и 2 месеца у коју му се урачунава време проведено у притвору почев од 10.01.2023. године па надаље, до упућивања окривљеног у Завод за извршење казне затвора, а најдуже док не истекне време трајања казне, док су у осталом делу жалба бранилаца окривљеног и жалба јавног тужиоца Вишег јавног тужилаштва у Јагодини одбијене као неосноване и првостепена пресуда у непреиначеном делу потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднели су браниоци окривљеног Зорана Дракуловића - адвокат Душан Гашић и адвокат Миодраг Гашић, због повреда кривичног закона из члана 485. став 1. тачка 1) и став 2. и 4. ЗКП, са предлогом да Врховни суд усвоји захтев за заштиту законитости и пресуду „Апелационог суда у Крагујевцу Кж1-632/24 од 31.07.2024. године“ укине и предмет врати на поновно одлучивање или да исту пресуду преиначи и окривљеног ослободи од одговорности или знатно блаже казни.

Врховни суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Врховном јавном тужиоцу сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП, те је у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештења Врховног јавног тужиоца и бранилаца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је, по оцени навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости је недозвољен и нема законом прописан садржај.

Одредбом члана 484. ЗКП, прописано је да се у захтеву за заштиту законитости мора навести разлог за његово подношење (члан 485. став 1. ЗКП).

Када се захтев подноси због повреде закона (члан 485. став 1. тачка 1) ЗКП), окривљени преко свог браниоца а и сам бранилац који у корист окривљеног предузима све радње које може предузети окривљени (члан 71. тачка 5) ЗКП), такав захтев може поднети само из разлога означених одредбом члана 485. став 4. ЗКП.

При томе, обавеза навођења разлога за подношење захтева због повреде закона, подразумева не само формално означавање о којој повреди закона се ради, већ и указивање на то у чему се она састоји.

У конкретном случају, браниоци окривљеног Зорана Дракуловића, као разлог за подношење захтева за заштиту законитости, формално означавају битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, због које је подношење захтева дозвољено окривљеном, преко браниоца. Међутим, у образложењу захтева браниоци не указују у чему се конкретно наведена повреда састоји, односно не наводе који је то доказ на коме се по одредбама Законика о кривичном поступку пресуда не може заснивати.

Обзиром да Врховни суд правноснажну одлуку, односно поступак који јој је претходио испитује само у оквиру разлога, дела и правца побијања, који су истакнути у захтеву за заштиту законитости (члан 489. став 1. ЗКП) и није овлашћен да по службеној дужности испитује у чему се конкретно састоји повреда закона на коју се захтевом указује, то по оцени овога суда захтев бранилаца окривљеног, у овом делу, нема законом прописан садржај, у смислу одредбе члана 484. ЗКП.

Поред тога, браниоци окривљеног су се захтевом за заштиту законитости позвали и на повреду одредбе члана 439. тачка 1) ЗКП и исту образлажу наводима да се у радњама окривљеног не стичу елементи кривичног дела из члана 113. у вези члана 19. став 3. КЗ, обзиром да се из изведених доказа може утврдити да код окривљеног не постоји ни један облик умишљаја, да се из налаза и мишљења комисије вештака неуропсихијатара јасно види да окривљени није имао намеру да изврши кривично дело, да је цео догађај започео оштећени, те да не постоје докази да се у конкретном случају ради о прекорачењу нужне одбране.

Иако се подносиоци захтева формално позивају на повреду из члана 439. тачка 1) ЗКП, суштински се ради о недозвољеном разлогу – оспоравању оцене доказа и чињеничних закључака нижестепених судова, што представља повреду одредбе члана 440. ЗКП.

Поднетим захтевом браниоци окривљеног Зорана Дракуловића као разлог подношења захтева означавају и повреду закона из члана 439. тачка 3) ЗКП, која је законом дозвољен разлог за подношење захтева за заштиту законитости окривљеном преко браниоца. Међутим, образлажући наведену повреду закона, браниоци у суштини указују на повреду закона из члана 441. став 1. ЗКП, наводима да су у побијаним пресудама погрешно цењене отежавајуће околности у смислу раније осуђиваности окривљеног, те да су исте морале бити брисане, а да је Зоран Дракуловић самим тим неосуђивана особа.

Врховни суд налази да браниоци окривљеног изнетим наводима захтева указују да суд није правилно одмерио казну, с обзиром на чињенице које утичу да казна буде

већа или мања, на који начин правноснажну пресуду побијају због неправилне одлуке о кривичној санкцији, односно повреде закона из члана 441. став 1. ЗКП, а која повреда није законом дозвољен разлог за подношење захтева за заштиту законитости, у смислу члана 485. став 4. ЗКП.

Поред изнетог, браниоци окривљеног Зорана Дракуловића истичу и образлажу повреду закона из члана 438. став 1. тачка 11) ЗКП, члана 438. став 2. тачка 2) и тачка 3) ЗКП.

Међутим, како повреде закона из члана 440, 441. став 1, 438. став 1. тачка 11), 438. став 2. тачка 2) и тачка 3) ЗКП, сходно одредбама члана 485. ЗКП, нису предмет разматрања од стране Врховног суда у поступку по захтеву за заштиту законитости, дакле, нису дозвољени разлози, у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП, за подношење овог ванредног правног лека од стране окривљеног преко браниоца, Врховни суд је, захтев за заштиту законитости бранилаца окривљеног, у овом делу, оценио као недозвољен.

Имајући у виду наведено, Врховни суд је, на основу члана 487. став 1. тачка 3) у вези са чланом 484. тачка 2) ЗКП у смислу одредбе члана 485. став 4) ЗКП, донео одлуку као у изреци овог решења.

**Записничар – саветник,
Јелена Паравиња, с.р.**

**Председник већа - судија
Мирољуб Томић, с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**